

Enternasyonalizm

Proletarya Enternasyonalizmi, işçi sınıfının mücadelesinin uluslararası niteliğini belirtir. Bu gerçeklikten dolayı da, komünistlerin mücadelesinde en önemli ilkelerden biridir. Birçok insan bu kavramı soyut olarak algılar. Halbuki bu kavram çok somuttur ve her zaman günceldir.

Proletarya Enternasyonalizmi en genel anlamıyla proletaryanın dünya çapında zaferini hedefler. Farklı ülke ve bölgelerdeki sınıf mücadelesinin, birbirleriyle dayanışmasını simgeler. Ulaşılmak istenen hedef kısa zamanda ulaşılacak bir hedef olmayabilir. Ancak ipin ucu bir koptu mu da hızla ilerleyebilir. Bu nedenle, Proletarya Enternasyonalizmi ilkesi ve pratiği her zaman günceldir.

Proletarya Enternasyonalizmi ilkesi aynı zamanda soyut değil somuttur. Çünkü, kendi savaşım alanımızda elde ettiğimiz her yeni mevzii, uluslararası sınıf mücadelesine de eklenmiş bir kazanımdır. Başka bir açıdan değerlendirecek, farklı ülkelerde mücadele yürüten müfrezelerin birbirlerini, maddi ve manevi olarak desteklemeleri de Proletarya Enternasyonalizmi ilkesinin kapsamındadır.

"İşçi sınıfının vatanı yoktur" tespiti aynı zamanda tüm dünya işçilerinin kardeşliğini simgeler. Proletarya Enternasyonalizmi aynı zamanda bu kardeşliğin gereklerinin ifadesidir. Sosyalist Dünya Topluluğunun realite olmadığı bugünkü koşullarda, her ülkenin proletaryasına daha fazla görev düşmektedir.

Türkiye proletaryası açısından, Bangladeş'deki tekstil işçi ile de, Kenya'daki maden işçisi ile de, F.Almanya veya Meksika'daki sanayi işçisi ile de somut dayanışma aynı derecede önemlidir. Bazen güncel mücadele koşulları, birine, ötekine göre öncelik vermeye zorlar. Yerleşmiş ve geleneksel hale gelmiş kurallara göre, bir ülkenin proletaryası günlük mücadelelerde en yakınındaki ülkenin proletaryası ile dayanışma içinde olur. Bu açıdan ele alındığında, bugün Türkiye proletaryasının somut dayanışma içinde olması gereken yer Kürdistan proletaryası ve emekçi sınıflarıdır. Sanayisi gelişmediği için, yoksul tarım proleterlerinin, köylülerin ve farklı sektörlerde çalışan emekçilerin yaygın olduğu Suriye Kürdistanı, yani Rojava, bugün Türkiye işçi sınıfının uluslararası dayanışmada ilk adresi olmalıdır. Gerçekleştirdikleri Demokratik Halk Devrimi'nin emperyalist güçler ve Türkiye egemen burjuvazisi tarafından boğulmak istendiği bir ortamda Rojava halkları ve özelde Kobani ile somut, fiili dayanışmayı hayata geçirmek, Türkiye proletaryası içinde dayanışma ruhunu geliştirmek, başta komünistler olmak üzere, Türkiye'de Sosyalizm'den yana olduğunu söyleyen her birey ve kuruluşun temel görevidir.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 12 Ocak Tarihli Açıklaması

Diktatörlüklerin Ayak Sesleri

Paris'te Charlie Hebdo karikatür dergisine yönelik düzenlenen silahlı saldırı, onu takiben gelişen rehin alma ve çatışmalar, basit birer siyasi kriminal olayları değildir. Emperyalizmin gizli "güvenlik" ve istihbarat örgütleri ile onların uluslararası alanda oluşturdukları komuta merkezleri bu olayların düzenleyicileridir. Aynen, 11 Eylül 2001'de New York'da ikiz kulelere yönelik "saldırı" gibi.

Emperyalist-Kapitalist Sistem, çok ciddi ve derin ekonomik krizler yaşıyor. Bu ekonomik krizler kendileri açısından politik istikrarsızlıklara neden oluyor. Dış politikada sistem içi ülkeler arasında çıkar çelişkileri keskinleşiyor. İç politikalarında krizlerin bedeli işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlaraya ödetilmek isteniyor. Bu olgu da, tek tek ülkelerde sınıf savaşımını keskinleştiriyor. Genel Grev'ler, İşçi Direnişleri yaygınlaşıyor. Komünist Partilerin, sınıf sendikalarının etkinlikleri artıyor.

Emperyalist merkezler bu koşullarda hem aralarındaki çıkar çatışmalarından dolayı olan hesaplaşmayı sertleştiriyorlar, hem de tek tek ülkelerdeki sınıf hareketlerini henüz gelişmeden bastırmak istiyorlar. Bu planı uygulamak için ise önce "terör"e ihtiyaç duyuyorlar. Ardından bu terörü gerekçe göstererek, baskı yasalarını ve "güvenlik" uygulamalarını sertleştiriyorlar. Burjuva demokratik uygulamalar yerine baskıcı, diktatoryal yöntemleri geliştiriyorlar.

Bugün Fransa'da, F.Almanya'da, İspanya ve İtalya'da olan da budur, Türkiye'de Cizre, Sultanahmet v.b. olayları bahane edilerek yapılan da aynıdır. "Burjuva demokrasileri gelişmiş" Batı Avrupa ülkeleri bu adımları atıyorlar ise, Türkiye egemen sınıfları bu yönde adım atmaya çekinmez. "AB ile ilişkiler Türkiye'de darbe yapmaya mücadele etmez" düşünceleri doğru değildir. Darbelerin çeşitli biçim ve yöntemleri vardır. Ve eğer ihtiyaç hissederse Türkiye burjuvazisi askeri de devreye sokmaktan çekinmez. Söz konusu olan burjuvazinin iktidarını ve uluslararası çıkarlarını korumak ise onların, savaş da dahil, göze alamayacakları ve yapamayacakları, hiç bir uygulama yoktur. Ama bu mutlaka askeri devreye sokacakları anlamına da gelmez. EGM, MİT, KDGM, TSK, HSYK, işbirliği ile sivil görünümü faşist bir diktatörlük uygulaması da mümkündür. Başka hiç bir ülkenin burjuvazisi de, göstermelik açıklamalar ve sözde "yaptırımlar" dışında, Türkiye Burjuvazisi açık faşist diktatörlük kurdu veya komşu ülkelere saldırı diye onları yermez.

Burjuvazi açısından "sermayenin dini, imanı yoktur". Din, İman, Bayrak, Ulus, Savaş, Terör, burjuvazi için iktidarını sürdürmek amacıyla, işçi sınıfını ve ezilen, sömürülen emekçi yığınlarını yanıltmak için kullandığı araçlardır. Halkları kendi içinde bölerek yönetmenin yöntemleridir. Bu nedenlerden dolayı, işçi sınıfı hareketi içine "sol" maskeli liberalizmi, ulusalcılığı, reformistlik mikrobu şırınga eder. Uzlaşmacılığı körükler.

Türkiye İşçi Sınıfı, Türk, Kürt ve diğer uluslardan emekçiler, aydınlar, devrimci-demokratlar bu nedenlerden dolayı uyanık olmak zorundadır. Burjuvazinin, işbirlikçi egemen iktidarın bu oyunlarını bozmak, ancak ve ancak, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'ni güçlendirmek ve Türkiye İşçi Sınıfının Devrimci Güçleri ile Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi'nin eylem ve güç birliğini ilkesel anlamda geliştirmek ile mümkündür.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
12 Ocak 2015

HDK / HDP Nasıl Yapılırsa Başarılı Olur?

o Ali Oktay KAYA

HDK'nin bir bileşeni ve HDP'de aktif çalışan bir örgüt olarak partimizin özellikle son dönemde HDP'nin örgütsel gelişimi ve projenin başarısı için görüşlerimizi belirtmek istiyoruz. Bu yazıyı, tartışmaya bir katkı olarak da algılamak mümkün.

Öncelikle, partimizin, HDK projesine ideolojik, politik ve örgütsel olarak sahip çıktığına tekrar vurgu yapmakta yarar görüyoruz. Görüş, öneri ve katkılarımız bu çerçevede değerlendirilmelidir. Eleştirel yanlar içerirse de, bu eleştirilerin yapıcı eleştiriler olarak değerlendirilmesine özen gösterilmesini arzuluyoruz.

HDK oluşumu, on beşten fazla, parti, örgüt, politik yayın tarafından oluşturuldu. Temel amaç, Türkiye Devrimci Hareketi (dolayısıyla Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi) ile Kürt Özgürlük Hareketi'nin ortak mücadelesini sağlayacak bir platform yaratmak ve bu platformun Türkiye'nin demokratikleşmesi ile onun olmazsa olmaz bir ögesi olan Kürt ulusal sorununun adil ve demokratik çözümüne katkı yapmasıydı. Bu amaç halen böyledir. Geçerliliğini yitirmemiştir. Türkiye'nin demokratikleşmesi ile Kürt sorununun çözümü ve tersi arasındaki diyalektik bağ bu girişimin temel mantığını oluşturuyordu. Tali gibi gözükene ama bir o kadar önem taşıyan diğer bir neden ise, dağınık olan Türkiye Devrimci Hareketinin güçlerini, Kürt Özgürlük Hareketi'nin dinamik ve politikaya müdahil olan niteliği yolu ile etkilere sokmak, bu yolla Türkiye Devrimci Hareketi'ni tabiri caiz ise örgütsel ve dolayısıyla siyasi olarak hareketlendirecek, sıçrama yapacak konuma getirmekti.

HDK içinde yer alan Türkiye Devrimci Hareketi'nin Güçlerinin reformistlikle veya iktidar ile uzlaşma suçlaması gerçeği yansıtmıyor. Neden ? Çünkü, bu platformun en önemli özelliği iktidarı hedeflemesidir. 30 yılı aşkın bir süredir, NATO'nun en büyük ordusuna karşı silahlı mücadele yürüten Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) ile Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) yenilemedi. Yenilemeleri ne anlama gelirdi? Ya TSK, KÖH'ni yok edecekti, ya da KÖH, Türkiye Cumhuriyetinde iktidarı ele geçirecekti. İkisi de olmadığı için "yenilemedi" kavramını kullanıyoruz. Demek ki, KÖH'nin mücadelesinde utkuya ulaşmak için yapması gereken Türkiye'de iktidar mücadelesine katılmaktır. Eğer "ayrılma hakkını" kullanmak isteseydi, KÖH'nin böyle bir amacı olmazdı. Ayrı devletini ilan eder yürürdü. KÖH'i, Kuzey Kürdistan, yani Türkiye Kürdistanında bunu yapabilecek güce ulaşmıştı. Ancak gerek uluslararası ve bölgesel konjonktür, gerekse de KÖH'nin ideolojik ve politik yönelimi bu alternatifini değil, Türkiye Sorunu'nun çözümünün güncel görev olarak belirledi.

Kürt siyasetini HDK içinde temsil eden ve bir anlamda oluşumunun motorunu oluşturan güç BDP idi. HDP ise, Türkiye'deki seçim sistemi uyarınca, Hareket, Kongre veya Cephelerin seçimlere katılmasına yasal olarak el vermediği için HDK'nin bir anlamda aynasını oluşturan ve yüzde yüz temsilini yerine getirecek bir parti olarak kuruldu. Yani, HDP, HDK'nin partisi idi. BDP ise HDK ve dolayısıyla HDP içinde önemli bir bileşen güç idi.

30 Mart 2014 seçimlerinden sonra, Kürt siyaseti, BDP için var olan işlevinin dışında bir misyon belirleyerek, HDK ve HDP içinde yer alan tüm BDP üyelerinin HDP'ye geçmesine karar verdi. Kalanlar ise DBP adı altında Kürdistan'da kadro ve eğitim partisi olarak çalışmalarını sürdürmeye yöneldiler. Bu bağlamda, TBMM'deki BDP milletvekilleri de HDP milletvekili oldular. Bizce, bu karar isabetli ve doğru bir karar değildi. Çünkü HDP, HDK bileşeni bir parti değil, HDK'nin siyasi partiler yayasına göre temsilini yapan bir partiydi. Yeni durumda HDK içinde kendini daha önce BDP'li olarak tarif eden kadrolar ve il, ilçe örgütleri, kendilerini nasıl tarifleyeceklerdi ? Burada çok ciddi örgütsel bir karmaşa ve sonucunda da boşluk doğdu. O boşluğu doldurmak için pratik önlemler alınmaya çalışıldı, ancak bu önlemler ne HDK'nin kuruluş ve çalışma ilkelerine, ne de HDP'nin program ve tüzüğüne uygun değildi. Sap ile saman birbirine karıştı.

HDP, HDK Bileşenlerinin, yani Kongre'nin siyasi partisi iken bu süreç sonunda, bağımsız, kendi karar organları ayrı olan ve gittikçe HDK ile arasındaki makası açan bir parti niteliğine kavuştu. Eylül 2014'de HDP Parti Meclisi toplantısında "HDK Bileşenleri" kavramı kullanılırken (ki o dönemde dahi artık HDP bileşenleri ile HDK bileşenleri arasında ciddi farklılıklar oluşmuştu), Ekim 2014 tarihli Parti Meclisi toplantısında,

artık "Bileşen" kavramının kullanılmaması gerektiği, yeni bir "HDP'lilik bilinci ve aidiyeti" oluşturulması gerekliliği bizzat Genel Başkan Selahattin Demirtaş tarafından dile getirilmiştir. Bunun doğru bir yaklaşım olmadığını düşünüyoruz. Biz TKP'liler olarak partimiz HDK'nin bileşeni olduğu için HDP'nin bileşeniyiz ve HDP'de de ilçe, il ve Merkezi organlarda görev üstleniyoruz. Siyasi Partiler Yasası öyle emrettiği için, HDP'de görev alan arkadaşların yasal başka bir siyasi partide üye olamaması doğrudur. Ancak bu kurala uymak için görev alan arkadaşların herhangi yasal bir partiye üyeliği varsa, formel olarak sadece HDP'ye üye olmaları uygulanabilir. Ne var ki, PM toplantısında dile getirilen bu değil idi.

Sonuçta, HDK sürecinde Bileşen olarak yer alan bir dizi siyasi parti, dergi ve çevre bugün HDP'de temsil edilmiyor ve HDP çalışmalarına katılmıyor. Bu süreç, bu güçlerin HDK içindeki faaliyetlerini de olumsuz yönde etkiledi ve kimi güçlerin HDK çalışmalarına ya hiç katılmamalarına, ya da sadece formel olarak yer almayı sürdürmeleri sonucunu doğurdu. Bu açı, olumsuz anlamda git gide de açılıyor. Halbuki, HDK tüm tartışmaların yürütüldüğü, kararların alındığı ve yerelde mahalle ve semt meclislerinden başlamak üzere Genel Meclis'e kadar tüm Bileşenlerin aktif katılabilmesi bir yapı olmalıydı. HDP de bu kararların ve faaliyetlerin siyasi parti niteliğinde uygulayıcısı olmalıydı. Tanım uyuyorsa, HDK organları ile HDP organlarının en alt birimden, en üst organa dek bire bir aynı olması gerekiyordu. O zaman HDP politikalarına HDK Bileşenlerinin yüzde yüz katılımı sağlanır ve gerçek bir kimlik ve aidiyet yaratılabilir. T.B.M.M.'deki HDP milletvekilleri de aynı şekilde gerçek anlamda HDK temsilcileri olmalı, HDK'ye karşı sorumluluk taşınmalı ve HDK kararlarını uygulamalıdır. HDP'li olmaları sadece yasaların gerekliliğinden ibaret olmalıdır. Böyle olduğunda, T.B.M.M.'de temsilci olan Vekiller, HDK; mahalle, semt, ilçe ve il Meclislerinden başlamak üzere tabanın iradesinin temsilcileri olurlar. Hatta, yerleşim birimi ilkelerinin dışında, HDK, fabrika, maden, tersane ve organize sanayi bölgelerinde de işçi meclisleri oluşturmaları ve bu meclisler HDK örgüt şemasına entegre edilmelidir. Bir fabrika meclisi, bir semt meclisi kadar söz ve karara katılma hakkına sahip olmalıdır. 18-20.000 işçinin çalıştığı bir fabrika meclisi ise bir ilçe meclisi hatta ilin nüfusuna bağlı olarak gerekirse bir il meclisi statüsünde olmalıdır. Ancak bu şekilde Kürt özgürlük Hareketi ile Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin ve onların Devrimci Güçlerinin ortak hareketi ve birlikteliği sağlanabilir. Ancak o zaman HDP bir Türkiye partisi olabilir.

HDK içinde "Bağımsızlar" 'ın da üye olmaları ve organlara seçilmesi doğru bir karardır. Ancak bugün Bağımsızlar ağırlıklı olarak HDP içinde organlarda, ağırlıklı da profesyonel olarak görev alarak çalışmalarını sürdürmektedirler. HDK'den kopuk gelişen bir HDP yapılanması, Bağımsızlar ile kimi eski BDP kadrolarının birlikteliği halini almıştır. Bu doğru bir yapılanma niteliği değildir. ESP, SDP, YSGP ve SYKP partileri de ağırlıklı çalışmalarını HDP organlarında yoğunlaştırmışlar, ancak HDK meclislerinde aynı oranda yer almamaya başlamışlardır. Bu da HDP'nin ayrı bir kimlik ile deforme olmasının bir sonucudur. Partizan, EMEP, Kaldıraç, Söz ve Eylem, Emek ve Özgürlük Cephesi, Politika v.b. gibi bir dizi politik parti ve siyasi çizgi ise HDP çalışmalarında, çalışmalar HDK'den kopuk, hatta bağımsız yürüdüğü için yer alamamaktadırlar. Toplantı ve eylemlere katılmak dışında bir katkılar olamamaktadır. Böyle devam ederse, toplantı ve eylemlere katılma eğilimi de sürecin gösterdiği gibi gittikçe daha da azalacaktır. Bu olgu ise HDK mantığına ve projesine uygun değildir.

Bizce, Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi, HDK içinde kendi siyasi partisi veya dergi ismi ile tarif edilebilecek siyasi çizgisi ile HDK'de temsil edilmelidir. Hatta gerekirse DBP olarak HDK içinde yer almalıdır ve DBP Dicle'nin batısında da örgütlenmelidir. BDP'nin HDP'ye dönüşmesi doğru olmamıştır. Bu hata düzeltilmelidir. Bu adım atıldıktan sonra, HDK Bileşenlerinin tümü, yeni bir ruh ile bir araya gelmeli, en alt birimlerden en üst organlara kadar meclislerini yeniden tüm Bileşenlerin katılımı ile oluşturmalarıdır. HDP organları da il, ilçe ve merkezi anlamda bu süreçte paralel olarak tekrar oluşturulmalı, Vekillere de HDP'li olmalarına rağmen HDK'lilik bilinci yeniden aşılanmalıdır.

Böyle bir adım atıldığında, hem gerçek anlamda Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi ile Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin birlikteliği

Toplumsal Olgular ve Sınıfsallık

o Mehmet KADIRGA

Türkiye’de iktidar içi ve dışı olguları değerlendirirken birçok arkadaşın bazen önemli sorular alıyoruz. Tabiri caiz ise olguları değerlendirirken işin içinden çıkmakta zorlanıldığını anlıyoruz. Çok geçmiş gitmeden, bir örnek temelinde parmak basmak istediğimiz konuya değinelim.

Ergenekon ve Balyoz operasyonları esnasında AKP ve Cemaat birlikte hareket ediyordu. Bir yandan operasyonlar Cemaat’in kurgusu denirken, dönemin Başbakanı Erdoğan kendini de Ergenekon savcısı ilan etti. Sanıklar arasında şaibeli ölümler yaşandı. Artık herkes bu ölümlerin ilaç yolu ile şırınga edilen hastalık mikropları ve bazı durumlarda öldürücü zehirden kaynaklandığı konusunda hem fikir. Hatta, kimi çevrelerde, Cemaatin operasyonlar ve tutuklamalar öncesinde bazı TSK unsurlarının yargısız infaz edilmeleri fikri olduğu ancak Erdoğan Ve Gül’ün buna karşı çıktıkları dillendiriliyor. Yakalanıp, suçlanıp yargılanmalarının ve yüksek cezalar almalarının toplum nezdinde daha etkili olacağını savundukları söyleniyor.

Ardından AKP ile Cemaat arasında bir takım sorunlar gün yüzüne çıktı. Bu sorunlar Gül ve Erdoğan’ın generaller hakkında sarfettikleri kimi sözlerle yansıdı. Mesela, Erdoğan, İlker Başbuğ ile Genel Kurmay Başkanı iken mesai arkadaşı olduğunu ve gönlünün Başbuğ’nun tutuksuz yargılanmasından yana olduğu ifadesi gibi. Buna benzer çeşitli açıklamalar oldu.

Onu takip eden dönemlerde Ergenekon ve Balyoz davaları sonuçlandı. Yüksek rütbeli eski ve muazzaf TSK unsuru orta ve yüksek rütbeli subaylar, hatta generaller ağır hapis cezaları aldılar. Ağırlaştırılmış iki müebbet alanlar oldu aralarında. 17-25 Aralık 2013 “Hırsızlık Haftası” ile Haziran 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimleri arasındaki zaman diliminde, AKP, yargı ve emniyette Cemaat’e karşı operasyonlara girişti. Sonuçta, Cumhurbaşkanlığı seçimleri arifesinde başlayan tahliyeler sonucunda İlker Başbuğ’dan, Doğu Perinçek’e kadar bir dizi Ergenekon ve Balyoz mahkumu tahliye edildi. Özellikle mahkum olduklarının altını çiziyoruz. Tahliyeler, “uzun tutukluluk süreçleri” iyi bir “zaman ayarlaması” ile duruşmada karar alınmasına rağmen, gerekçeli karar ve temyiz aşamaları tamamlanmadığı gerekçesi ile, “yasa boşluğu” değerlendirilerek gerçekleştirildi.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde generallerin partisi olan CHP, Cemaat ile işbirliği yaptı. Doğu Perinçek ve generaller CHP adayını üstü örtülü desteklediler. Takip eden dönemde ise Generaller ve Perinçek’in IP’si HSYK seçimlerinde AKP ile işbirliği yaptı. Bunu da ilan ettiler. Yine yakın süreçte, mahkum İlker Başbuğ, Genel Kurmay Başkanlığında, GK Başkanı Necdet Özel’i ziyaret etti ve 61 üst rütbeli subay ve general ile gizli bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantının içeriği gizli tutuldu, ancak İlker Başbuğ ziyareti basına yansıtıldı. Bir mesaj verilmek istendi.

Şimdi, bu örnekten ve bu gelişme sürecinden yola çıkarak bir değerlendirme yapmaya çalışalım. Kimi arkadaşlar “kimin eli kimin cebinde, belli değil”, “bu nasıl iştir anlayamıyoruz” diyorlar. Hele bir de aynı süreçte, CHP ve IP’li unsurların da katılımları ile “Birleşik Haziran Hareketi” oluşum sürecine gidildi dersek, işler iyice karışacak gibi.

ATILIM’ın Nisan 2013 sayısının baş yazısı ve partimizin 5 Ağustos 2013 tarihli Açıklaması dikkatli okunduğunda burada yazacaklarımızın aslında bir hatırlatmadan ibaret olduğunu göreceksiniz.

Komünistler, toplumsal olguları; geçici emareler, günlük sarf edilmiş sözler veya gelişmeler temelinde yüzeysel olarak analiz etmezler. Bütün bu süreç ve olguları, sınıfsal bir bakış açısı ile değerlendirirler. Komünistlerin en önemli ayırt edici özelliği budur. TKP, başından itibaren bu güçlerin arasında sınıfsal bir farklılık olmadığını, aralarındaki çatışmanın iktidar ve sermaye üzerindeki etkinlik için çıkar çatışması olduğunu ve bu güçlerin bütün bu çatışma ve kavgalarına rağmen, sınıfsal temel konularda her zaman tek vücut olarak davranacaklarını belirtmiştir. Aralarında çatışmalar, gruplaşmalar, gruplar arasında çapraz bağlar, birliktelikler kurarlar. Dün birbirine düşman gibi görünenler, yarın kol kola yürürler, ortak kararlar alırlar. Çünkü, onlar aynı sınıfın unsurları, bileşenidirler. Bu sınıfın ve onun devletin çıkarları söz konusu olduğunda aralarındaki ayrılıkları bir kenara bırakırlar ve tek bir görüş etrafında birleşirler.

Bu bilimsel gerçekten yola çıkarsak ve bizim de toplumsal olguları değerlendirirken pusulamız sınıfsal bakış açısı olursa, yukarıda sıraladığımız süreçlerin kendi içindeki çelişkilerini değerlendirmekte zorlanmayız. Bunlar, yani burjuvazi, kendi arasında çatışırken, birbirlerini ortadan kaldırmayı bile

aralarındaki mücadelenin bir aracı olarak kullanırlar. Aldanmayalım. Tek bir mihenk taşımız olsun. O da sınıfsal bakış açısıdır. Sınıfsal bakış açısı temelinde değerlendirdiğimizde, hata yapmamız, yanlış değerlendirmemiz, birini birine tercih etme veya haklı görme gibi eksikliklere düşmemiz mümkün değildir.

Komünistler, Türkiye Komünist Partisi, sermayenin iktidarını, burjuvazinin egemenliğini yıkmadan, bu ülkede kalıcı olarak hiç bir sorunun çözülmeceğini dile getiriyor. Bugün AKP olur, yarın CHP olur. Zehirin dozu fark etmiyor. Sonuçta ülkede 90 yıllık Kemalist bir diktatörlük ve Türk-İslam Sentezi’nin egemenliğini görmek gerekiyor. Kapitalizm çerçevesinde bir takım kazanımlar elde etme mücadelesini yürütürken, işçi sınıfının hakları ve Kürt halkının özgürlüğü için kısmi kazanımlar elde etme mücadelemizde dahi bu gerçeği unutmamamız çok önemlidir. En basit günlük gelişmeleri değerlendirirken, burjuvazinin yarattığı bilgi kirliliği ve keşmekeş içinde, berrak ve doğru değerlendirmeler için sınıfsal bakış açımızdan bir milim taviz vermeyeceğiz. Bu şekilde, sallanmadan, dimdik ayakta kalıp, sınıf mücadelesinin zorlu yollarında emin adımlarla tüm engelleri aşarak ilerleme olanağımız olacaktır.

HDK / HDP...(2. sayfadan devam)

sağlanabilir, hem de bugüne kadar HDK’ye mesafeli durmuş kimi siyasi oluşumlar ve kişiler HDK çalışmalarına kazanılabilir. Bu öneri bir seçim politikası önerisi değildir. Türkiye toplumunun, sınıf ve ezilen halklar temelinde niteliksel ve niceliksel olarak güçlü bir şekilde örgütlenmesinin politikasıdır. Parlamento dışı mücadele ile parlamenter mücadelenin uyumunun garantisidir. Böyle bir adım, 2015 Genel Seçimleri açısından, iktidar adayı güçlü bir odağın yaratılması sonucunun siyasi yaşamdaki doğal karşılığı olacaktır. Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi açısından ise aynı zamanda, kendi partisi (DBP, BDP veya adı ne olursa) ile HDK/HDP içinde yer alarak gerek Kürdistan’da gerekse Türkiye’nin diğer bölgelerinde AKP’nin çaldığı Kürt oylarının kazanılmasını sağlayacaktır. Geç kalınmış değildir, seçim gerekçesi öne sürülerek bu konu ertelenmemelidir. Çünkü her erteleme sorunları daha fazla içinden çıkılmaz hale getirmekte ve bu önlemler acil olarak alınmazsa HDK projesi hayal kırıklığı ile sönmünecektir. Halbuki, Türkiye’deki siyasi konjonktürün tam tersine ihtiyacı var. Egemen güçlerin; AKP’si, Ergenekoncuları, “sol” gözükken Kemalistleri, CHP’si ve Cemaat ile birlikte rejimi, “Cumhuriyeti”, yeniden şekillendirme projeleri karşısında niteliksel ve niceliksel olarak güçlü bir HDK’ye ihtiyaç var.

“Kazıdık Onbeş’lerin Adını Kanlı Kızıl Bir Mermere, Bir Aynadır Gözlerimiz, Onbeşlerin Resmini Görmek İsteyenlere!”

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Onbeşler cinayeti Osmanlı sonrası daha sonra Türkiye Cumhuriyeti’ni oluşturacak unsurların ilk siyasi cinayetidir. Bu tespit tarih bilgisi hatırlatmak için yapılmış bir tespit değildir. Bunun karşısında şu soruyu sormak gerekir; Mustafa Suphi ve yoldaşları katledilmeseydi Türkiye nasıl bir Türkiye olurdu ? Türkiye Komünist Partisi’nin kurucuları, Genel Başkanı, Genel Sekreteri ve Merkez Komite üyelerinin katli, bir iki generalin icraatına indirgenecek nitelikte değildir. Bu cinayet son derece amaçlı, hedefli ve sonuç almaya yönelik işlenmiş siyasi bir cinayettir.

Onbeşler’in katli burjuvazi açısından üç nedenle çok önemlidir;

Birincisi; Mustafa Suphi, Anadolu’ya sosyalist, federatif bir sovyet cumhuriyeti programı ile gelmiş-tir. Ulusal kurtuluş müca-delesini, sosyal kurtuluş mücadelesine yükseltmek için yola koyulmuştur. Bu politika Türkiye Komünist Partisi’nin, Komintern’in politikasıdır. Cinayet, bu politikayı önleme amaçlıdır.

İkincisi; Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 13 MK üyesinin katli, Türkiye Komünist Partisi’ni yok etmeyi hedeflemekteydi. Başaramadılar, ancak, çok zarar verdiler. Onbeşler’in katlinden sonra TKP’nin kuruluş kongresine davet edildiği halde katılmayan, Kemalist Şefik Hüsnü ve ekibi TKP’nin başına musallat olmuştur. Bilindiği gibi Şefik Hüsnü, Mustafa Kemal’in politikalarını destekleyen ve onu etkileyerek TKP’nin hedeflerine ulaşılabileceğini savunan bir kadro idi.

Üçüncüsü; Birinci ve ikinci olgulara bağlı olarak, bu yöntemle Büyük Ekim Devrimi’nin idelerinin başka ülkelerde yaşama geçirilmesi önlenmiştir. Sosyalizmin ve Komünizmin enternasyonal bir hedef olduğundan yola çıkıldığında, bu önlemin Dünya Komünist Hareketine ve oluşacak Dünya Sosyalist Sistemine ne denli zarar verdiği belirginleşir. Sovyet Rusya için o dönemde yine çok önem taşıyan Almanya’da, Almanya Komünist Partisi KPD kurucuları Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg’ların benzer yöntemlerle katledilmeleri bu savı onaylamaktadır.

Üç olgudan yola çıkıldığında Onbeşlerin katli hem Türkiye siyaseti açısından çok derin önemi olan, ama aynı zamanda uluslararası boyutu da olan bir cinayettir. Burjuvazinin ve sermayenin uluslararası güçlerinin, o dönemde Ekim Devrimine karşı uyguladığı stratejinin önemli bir halkasıdır.

Bu sebepten dolayı, Onbeşlerin katlinin tüm Cumhuriyet arşivleri, Mustafa Kemal’in kişisel arşivleri dahil, açılarak netleşmesini sağlamak bundan sonra gündemimizde yer tutacaktır. Bizim görevimiz, sadece Ocak ayından Ocak ayına, Onbeşleri anmak değil, Onbeşlerin katlini aydınlatmak olmalıdır. Yine bizim görevimiz, yalnızca her yıl Onbeşleri anmak değil, Onların ilke ve amaçlarını, günlük mücadelelerimizde yaşama geçirerek Onları yaşatmak olmalıdır. Bunu gerçekleştirmek de sadece Türkiye Komünist Partisi mensubu olmak, TKP’nin ilkeleri doğrultusunda mücadele etmek değil, TKP’nin aynen Mustafa Suphi ve yoldaşları gibi Türkiye politikasına aktif müdahil olacak bir güç haline gelmesi için, bilinçli ve örgütlü bir şekilde, bıkmadan, usanmadan, fedakarca ve yiğitçe savaşmak olmalıdır. Sonunda ölüm dahi olsa...

Sağdan sola: TKP Merkez Heyeti Reisi Mustafa Suphi, Kâğıt-ı Umumiye Ethem Nejat ve Şiddet (Bakı’da kalan) Kayseri İsmail Hakkı.

ONBEŞLER İÇİN

*Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz
Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını*

*Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa
Sağır göğün koynundaki çanı haykırtsa
Anıyoruz göğsünüzün son sayhasını*

*Eski cihan yeni cihan önünde eğil!
Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak değil,
Her ne yapsan varacağınız emelimize!*

*Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!*

Nazım Hikmet (Batum, 1922)